

DZIECI OBIETNICY

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 24 kwietnia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Rdz 15,1-3; Iz 25,8; 1 Kor 2,9; Ap 22,1-5; 1 P 2,9; Rdz 11,4; 12,2.

TEKST PAMIĘCIOWY: „A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata” (Mt 28,20).

„Pewien ojciec i jego dziesięcioletnia córka spędzali wakacje nad oceanem. Któregoś dnia postanowili zażyć kąpieli w oceanie. Choć oboje dobrze pływali, w pewnej odległości od brzegu prąd wody rozdzielił ich. Ojciec, uświadamiając sobie, że ruch wody coraz bardziej oddala ich od lądu, zawołał do córki:

— Marysiu, popłynę po pomoc. Jeśli się zmęczysz, odwróć się na plecy i leż na wodzie. W ten sposób możesz pływać cały dzień. Przyplłynę po ciebie!

I rzeczywiście wkrótce liczne łodzie wypłynęły na ratunek w poszukiwaniu małej dziewczynki. Setki ludzi na brzegu usłyszały wiadomość i zamarli w oczekiwaniu na rozwój zdarzeń. Minęły cztery godziny, zanim ją znaleziono daleko od brzegu pływającą spokojnie na grzbiecie. Okrzyki radości i łzy wzruszenia powitały ratowników, gdy powrócili z uratowanym dzieckiem. Dziewczynka była opanowana i zaskoczona zachowaniem ludzi. Powiedziała:

— Tatuś powiedział, że mogę pływać na grzbiecie cały dzień i że po mnie wróci, więc pływałam, bo wiedziałam, że dotrzyma słowa”²⁴.

LEKCJA W SKRÓCIE

Dlaczego Pan powiedział o sobie, że jest tarczą dla Abrahama? W jaki sposób „wszystkie rody ziemi” (Rdz 12,3) miały być błogosławione poprzez Abrahama? Jaka jest największa ze wszystkich obietnic przymierza?

²⁴ Harold M.S. Richards, *When Jesus Comes Back*, w: *Voice of Prophecy News* 3/1949, s. 5.

„Po tych wydarzeniach doszło do Abrama w widzeniu następujące słowo Pana: — Nie bój się, Abramie, Jam tarczą twoją; zapłata twoja będzie sowita!” (Rdz 15,1).

Przeczytaj Rdz 15,1-3. Pomyśl, w jakim kontekście zostały wypowiedziane te słowa. Dlaczego pierwsze słowa, które Pan wypowiedział do Abrahama, były następujące: *Nie bój się*? Czego patriarcha mógł się bać?

Ciekawe jest to, że Pan mówi do Abrahama:

— Jam tarczą *twoją*.

Użycie takiego zaimka wskazuje na osobisty charakter więzi. Bóg odnosi się do Abrahama jak do jednostki, podobnie jak do każdego z nas.

Nazwanie Boga, że On jest *tarczą*, występuje tu po raz pierwszy w *Biblii* i jest to jedyny przypadek, gdy sam Bóg objawia się w ten sposób. W pozostałych przypadkach to ludzie mówią tak o Bogu (zob. Pwt 33,29; Ps 18,31; 84,12; 144,2).

Gdy Bóg nazywa siebie czyjąś tarczą, co to oznacza? Czy znaczyło to dla Abrahama coś, czego nie oznacza dla nas? Czy możemy przyjąć tę obietnicę jako należącą także do nas? Czy to znaczy, że nie spotka nas żadna fizyczna krzywda? W jakim sensie Bóg jest dla nas tarczą? Jak rozumiesz to porównanie?

„Chrystus przejawia wobec nas nieprzypadkowe zainteresowanie, ale troskę silniejszą niż troska matki o swoje dziecko. (...). Nasz Zbawiciel nabył nas za cenę swego ludzkiego cierpienia i smutku, zniewag, hańby, przemocy, sztyderstwa, odrzucenia i śmierci. On czuwa nad tobą, drżącym dzieckiem Bożym. Pod Jego ochroną jesteś bezpieczny. (...). Nasza słabość tkwiąca w ludzkiej naturze nie blokuje nam dostępu do Niebiańskiego Ojca, gdyż Chrystus umarł, by wstawiać się za nami”²⁵.

Wydawało się, że pewien mężczyzna był wiernym wyznawcą Boga. Mimo to niespodziewanie umarł. Jak to możliwe, skoro Bóg był jego tarczą? A może powinniśmy inaczej rozumieć to, że Bóg jest naszą tarczą? Wyjaśnij, jak to rozumiesz. Przed czym Bóg obiecał zawsze nas chronić? (Zob. 1 Kor 10,13).

²⁵ Ellen G. White, *Sons and Daughters of God*, Waszyngton 1955, s. 77.

„I będą błogosławione w tobie i w potomstwie twoim wszystkie plemiona ziemi” (Rdz 28,14). „A jeśli jesteście Chrystusowi, tedy jesteście potomkami Abrahama, dziedzicami według obietnicy” (Ga 3,29).

Niejeden raz Bóg powiedział Abrahamowi, że w jego potomstwie będą błogosławione wszystkie plemiona/narody ziemi (zob. także Rdz 12,3; 18,18; 22,18). Ta wspaniała obietnica przymierza była powtarzana, gdyż ze wszystkich obietnic jest tą najważniejszą, najtrwalszą i nadającą znaczenie pozostałym. W pewnym sensie była to obietnica powołania do istnienia Izraelitów, przez których Bóg zamierzał nauczać *wszystkie plemiona ziemi* prawdy o Nim i Jego planie zbawienia. Jednak obietnica ta osiągnęła całkowite swoje wypełnienie dopiero w Jezusie Chrystusie, który urodził się jako potomek Abrahama i na krzyżu zapłacił za grzechy *wszystkich plemion ziemi*.

Pomyśl o obietnicy przymierza złożonej po potopie (gdy Pan obiecał, że nigdy więcej nie zniszczy świata przez wodę). Na co zdałyby się ta obietnica bez obietnicy odkupienia w Jezusie? Na co zdałyby się wszelkie Boże obietnice bez obietnicy życia wiecznego w Chrystusie?

Jak rozumiesz stwierdzenie, że w Abrahamie — przez Jezusa — będą błogosławione *wszystkie plemiona ziemi*? Co to oznacza?

Niewątpliwie obietnica przymierza związana ze Zbawicielem Świata jest najważniejszą z wszystkich Bożych obietnic. Odkupiciel stał się środkiem, przez który wszystkie zobowiązania wynikające z przymierza zostaną dotrzymane i wszystkie obietnice spełnione. Wszyscy ludzie, którzy mają więź z Nim, są uważani za prawdziwych potomków Abrahama i dziedziców obietnicy (zob. Ga 3,8-9.27-29) — obietnicy życia wiecznego w bezgrzesznym świecie wolnym od zła i cierpienia. Czy może być lepsza obietnica?

Dlaczego obietnica życia wiecznego w świecie bez grzechu i cierpienia jest dla nas tak ważna? Czy tęsknimy za jej spełnieniem, ponieważ zostaliśmy stworzeni do życia w takim świecie i takie życie jest zgodne z istotą naszej natury?

„Aby doświadczyć prawdziwego szczęścia, musimy się udać bardzo daleko, a nawet wyjść z siebie”²⁶. Czy zgadzasz się z powyższym cytatem pochodzącym z dzieła angielskiego pisarza i lekarza Thomasa Browne’a (1605-1682)? Przeczytaj go w kontekście 1 Tes 4,16 i Ap 3,12.

Chrześcijański teolog Augustyn (354-430) tak napisał o stanie człowieka: „Jeśli chodzi o źródło tych nędz i boleści życia doczesnego, to pochodzą one stąd, że cały rodzaj śmiertelników skazany został na karę. Samo to życie, jeśli je życiem nazwać można, życie pełne cierpień, daje świadectwo o tym. Czegoż bowiem dowodzi owa wprost przerażająca głębia głupoty ludzkiej, z której wszystkie powstały błędy, co jakimś ciemnym łonem okryły całe potomstwo Adamowe, tak że człowiek nie ma mocy wydostać się zeń bez trudu, bólu i trwogi? Skąd owo zamięłowanie rzeczy próżnych i szkodliwych, a z niego powstające dokuczliwe troski, zamęty, zgryzoty, niepokoje, niezdrowe radości, niezgody, kłótnie, wojny, zdrady, nienawiści, zawzięte gniewy, oszustwa, pochlebstwa, podstęp, kradzieże, łupiestwa, wiarołomstwa, pycha, wyniosłość, zawiść, zabójstwa, ojcobójstwa, okrucieństwa, dzikość, przewrotność, swawola, bezczelność, bezwstyd, wszeteczeństwo, porubstwa, cudzołóstwa, kazirodztwa i tyle zbrodni przeciw naturze ku obojej płci, samogwałty i nieczystości, i to takie, które nawet wstyd nazywać, świętokradztwa, kacerstwa, bluźnierstwa, krzywoprzysięstwa, krzywdzenie niewinnych, potwarze, podejścia, zmowy występne, fałszywe świadectwa, niegodziwe sądy, gwałty, rozboje i tyle wszelkiego zła, co nawet na pamięć nie przyjdzie, a jednak [Bóg] nie opuszcza ludzi w tym życiu?”²⁷

Powyższy cytat pasuje do większości współczesnych ludzi, choć Augustyn z Hippony napisał te słowa ponad półtora tysiąca lat temu. Ludzkość niewiele się zmieniła, a ludzie tak samo jak wówczas pragną ucieczki od tego opłakanego stanu.

Jednak, na szczęście, mimo naszej obecnej sytuacji przyszłość maluje się w jasnych barwach i to wyłącznie dzięki temu, czego Bóg dokonał dla nas przez życie, śmierć, zmartwychwstanie i kapłańską służbę Jezusa Chrystusa jako ostateczne spełnienie obietnicy przymierza danej Abrahamowi, iż w jego potomstwie błogosławione będą wszystkie plemiona ziemi.

Przeczytaj jeszcze raz powyższy cytat z dzieła Augustyna. Opisz własnymi słowami złą sytuację współczesnego świata. Znajdź wersety biblijne, które mówią o tym, co Bóg obiecał nam w Jezusie Chrystusie (np. Iz 25,8; 1 Kor 2,9; Ap 22,2-5). Zastanów się nad tymi obietnicami. Przyjmij je na własność. Jedynie wtedy będziesz mógł naprawdę docenić Boże przymierze.

²⁶ Simon Wilkin (red.), *Sir Thomas Browne's Works, Including His Life and Correspondence*, t. 4, Londyn 1835, s. 100 (przyp. red.).

²⁷ Augustyn, *Państwo Boże* 22,22, Kęty 2002, wyd. 2, s. 944.

Bóg nie tylko obiecał Abrahamowi, że w nim będą błogosławione wszystkie plemiona ziemi, ale także to, że uczyni z niego „wielki i potężny naród” (Rdz 18,18; zob. także Rdz 12,2; 46,3). Była to niesamowita obietnica dla człowieka, którego żona dawno już nie mogła rodzić. Gdy Abraham nie miał żadnych potomków, Bóg obiecał mu liczne potomstwo.

Jednak obietnica ta nie została spełniona za życia Abrahama. Jej spełnienia nie doczekali też Izaak ani Jakub. Bóg powtórzył tę obietnicę Jakubowi, dodając informację, iż wypełni się ona w Egipcie (zob. Rdz 46,3), choć Jakub nie doczeka tego wypełnienia. W końcu jednak obietnica została spełniona.

Dlaczego Pan chciał uczynić potomków Abrahama szczególnym narodem? Czy chodziło mu o stworzenie kolejnego państwa z narodem o odmiennym pochodzeniu? Jaki cel miał spełnić ten naród? Przeczytaj Wj 19,5-6; Iz 60,1-3; Pwt 4,6-8.

Pismo Święte świadczy o tym, że Bóg zamierzał przyciągnąć narody świata do siebie przez świadectwo Izraelitów, którzy dzięki Jego błogosławieństwu mieli się stać szczęśliwym, zdrowym i świętym ludem. Taki naród miał objawiać błogosławieństwa towarzyszące posłuszeństwu woli Stwórcy. Narody świata miały być w ten sposób doprowadzone do oddawania czci prawdziwemu Bogu (zob. Iz 56,7). Ludzkość, kierując uwagę na Izraelitów, miała poznawać prawdę o Bogu oraz Mesjaszu, który miał się wśród nich pojawić — Zbawicielu Świata.

„Izraelici mieli zająć całe wyznaczone im przez Boga terytorium. Narody, które odrzuciły oddawanie czci i służenie prawdziwemu Bogu, miały zostać wyparte. Celem Boga było, aby objawienie Jego charakteru za pośrednictwem Izraelitów pociągnęło wszystkich ludzi do Niego. Zaproszenie ewangelii miało być skierowane do całego świata. Przez nauczanie służby ofiarnej Chrystus miał zostać wywyższony wobec narodów, a ci, którzy patrzyliby na Niego, mieli żyć”²⁸.

Czy dostrzegasz jakieś podobieństwa między tym, czego Pan pragnął dokonać przez Izraelitów, a tym, czego pragnie dokonać przez nasz Kościół? Jeśli tak, to jakie? Przeczytaj 1 P 2,9.

²⁸ Ellen G. White, *Przypowieści Chrystusa*, Warszawa 2020, s. 207.

„A uczynię z ciebie naród wielki i będę ci błogosławił, i uczynię sławnym imię twoje, tak że staniesz się błogosławieństwem” (Rdz 12,2). W Rdz 12,2 Bóg obiecuje rozślawić imię Abrahama — uczynić go znanym w świecie. Dlaczego Pan pragnął to uczynić dla jakiegoś grzesznika, choćby najbardziej posłusznego i wiernego? Kto zasługuje na sławne imię? (Zob. Rz 4,1-5; Jk 2,21-24). Czy Bóg obdarzył wielkością Abrahama dla jego osobistych korzyści, czy jako przedstawiciela czegoś ważniejszego i większego? Uzasadnij swoją odpowiedź.

Porównaj Rdz 11,4 z Rdz 12,2. Na czym polega najważniejsza różnica między nimi? W jaki sposób jeden werset wskazuje *zbawienie z uczynków*, a drugi *zbawienie przez wiarę*?

Chociaż plan zbawienia opiera się wyłącznie na dziele Chrystusa dokonanym dla nas, to jednak my — jako uczestnicy łaski Bożej — bierzemy udział w tym planie. Mamy do odegrania rolę, w której liczy się nasza wolność wyboru. Dramat wieków — wielki bój między Chrystusem a szatanem — wciąż rozgrywa się w nas i wokół nas. Zarówno ludzkość, jak i aniołowie przyglądają się naszej roli w tym konflikcie (zob. 1 Kor 4,9). Tak więc to, kim jesteśmy, co mówimy i co czynimy, ma znaczenie nie tylko w naszym bezpośrednim otoczeniu, ale i pociąga za sobą skutki odczuwalne w pewnym sensie w całym wszechświecie. Nasze słowa, nasze czyny, a nawet nasze nastawienie pomagają oddawać chwałę Panu, który tak dużo dla nas uczynił, albo ściągają niesławę na Niego. Zatem gdy Pan powiedział Abrahamowi, że uczyni jego imię sławnym, z pewnością nie miał na myśli tego, co świat uważa za przyczynek do sławy. Tym, co czyni człowieka sławnym w oczach Boga, to miłe usposobienie, wiara, posłuszeństwo, pokora i miłość do bliźnich — cechy, które choć bywają doceniane w świecie, rzadko przyczyniają się do rozślawienia kogokolwiek.

Pomyśl o sławnych ludziach we współczesnym świecie — aktorach, politykach, artystach, milionerach... Co czyni ich sławnymi? Porównaj to z wielkością Abrahama. Jak świadczy to o wypaczeniu pojęcia wielkości w naszym świecie? Jak taka zeświecczona postawa wpływa na nasze pojmowanie biblijnej wielkości?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Próba, jaką musiał przejść Abraham, nie była lekka, a ofiara, której od niego zażądano, nie miała. (...). Nie zawahał się jednak usłuchać wezwania. Nie pytał o obiecaną ziemię (...). Bóg powiedział, więc Jego sługa musiał słuchać. Najszczęśliwszym miejscem na ziemi było dla niego to miejsce, w którym Bóg chciał go mieć”²⁹.

Gdy Abraham przybył do Kanaanu, Pan ukazał się mu i powiedział, że będzie on obcym przybyszem w kraju, który otrzymają w posiadanie jego potomkowie (zob. Rdz 12,7). Bóg powtórzył tę obietnicę kilkakrotnie (zob. Rdz 13,14-15.17; 15,13.16.18; 17,8; 28,13.15; 35,12). Cztery lata później, w ramach spełniania tej obietnicy (zob. Rdz 15,13.16), Pan oznajmił Mojżeszowi, że wyprowadzi Izraelitów z Egiptu do kraju opływającego w mleko i miód (zob. Wj 3,8.17; 6,8). Bóg następnie powtórzył tę obietnicę Jozuemu (zob. Joz 1,3), a w czasach Dawida obietnica ta została wypełniona w znacznym stopniu, ale nie całkowicie (zob. Rdz 15,18-21; 2 Sm 8,1-14; 1 Krl 4,21; 1 Krn 19,1-19).

Przeczytaj Hbr 11,9-10.13-16. Wersety te świadczą o tym, że Abraham i inni wierni patriarchowie postrzegali Kanaan jako pewien symbol czy zapowiedź ostatecznej ojczyzny odkupionego ludu Bożego. W świecie grzechu nie istnieje trwała ojczyzna, a życie jest ulotne: „Parą jesteście, która ukazuje się na krótko, a potem znika” (Jk 4,14). Jako duchowi potomkowie Abrahama musimy sobie uświadomić, że „nie mamy tu miasta trwałego, ale tego przyszłego szukamy” (Hbr 13,14). Pewność przyszłego życia z Chrystusem daje nam oparcie w tym zmiennym i przemijającym świecie³⁰.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jaki wpływ powinna wywierać obietnica nowej ziemi na nasze osobiste chrześcijańskie doświadczenie? (Por. Mt 5,5; 2 Kor 4,17-18; Ap 21,9-10; 22,17).

2. „Prawdziwa wielkość jest wynikiem dostosowania się do Bożych przykazań i współdziałania z Bożymi zamierzeniami”³¹. Podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego omów, co oznacza to zdanie.

PODSUMOWANIE

Jakże cenne są dla wierzących obietnice Boże! Czy zostaną spełnione? Wiara odpowiada: Tak!

²⁹ Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, Warszawa 2018, wyd. 2, s. 82.

³⁰ Przeczytaj także rozdział *Abraham w Kanaanie* oraz *Próba wiary*, w: *Wybrańcy Boga*, s. 87-105.

³¹ *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 1, Hagerstown 1978, s. 293.